

JEDNA

metafora

VELKÁ

LEŽ

NOVÝ PŘÍPAD
PRO ELLERY HATHAWAYOVOU
A AGENTA REEDA MARKHAMA

JOANNA
SCHAFFHAUSEN

Když agent FBI Reed Markham odhalí nové skutečnosti o čtyřicet let staré vraždě své matky, otřese to základy všeho, co věděl o svém původu i adoptivní rodině. Jediný, komu může věřit, je suspendovaná policistka Ellery Hathawayová. Společně se pouští do pátrání po vrahovi, který se celou dobu skrývá všem na očích. A rozhodně se teď nehodlá vzdát.

Joanna Schaffhausen

JEDNA VELKÁ LEŽ

Od stejné autorky dosud vyšlo:

Noc, kdy zmizela Bea Nesbitová

Bez smilování

Joanna Schaffhausen

JEDNA VELKÁ LEŽ

Přeložil Boleslav Ryljak

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti. Jakákoli případná podobnost se skutečnými živými či zemřelými osobami a se skutečnými událostmi či místy děje je zcela náhodná.

ALL THE BEST LIES © 2020 by Joanna Schaffhausen
Published by arrangement with St. Martin's Press
Translation © Boleslav Ryljak, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-452-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-451-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-087-1 (print)

Věnováno Garrettovi,
který viděl mé jizvy a bylo mu to jedno.

Miluji tě o to víc.

Poděkování

Vydat knihu není jednoduchá záležitost. Vlastně to chce celou vesnici lidí a já jsem ráda, že moje dědina má tak inteligentní, zábavné a bystré občany. Jako vždy bych ráda poděkovala skvělým lidem v Minotauru, zejména mé kritické, ale nápadité editorce Daniele Rappové, která mě chrání před mými vlastními chybami. Tato kniha je díky ní mnohem čtivější. Pokud jste o této knize slyšeli, nebo ji dokonce někde našli, tak je to s největší pravděpodobností zásluha tvrdé práce Kayly Janasové a Danielle Prielippové. Je to kreativní a úžasná dvojka!

Děkuji také své skvělé agentce Jill Marsalové za její neutuchající moudra, rady a podporu.

Rovněž jsem velmi vděčná za iniciativu #TeamBump, za zpětnou vazbu a povzbuzení. Vaše snaha mi pomáhá zachovat chladnou hlavu i v tomto někdy šíleném oboru. Katie Bradleyová, Stacie Brooksová, Ethan Cusick, Rayshell Reddick Daniels, Jason Grenier, Suzanne Hollidayová, Shannon Howlová, Michelle Kieferová, Rebecca Gullotti LeBlancová, Robbie McGraw, Jill Svihovcová, Dawn Volkartová, Amanda Wildeová a Paula Woolmanová – děkuji vám!

Ráda bych vyjádřila své díky několika talentovaným spisovatelům, kteří mi s touto knihou pomáhali. Elisa-

beth Eloová, Hallie Ephronová a Hanku Phillippi Ryane, jsem vděčná za vaše rady a vaše přátelství.

Jako vždy musím samozřejmě poděkovat své báječné rodině, zejména Brianovi a Stephanii Schaffhausenovým a Larrymu a Cherry Rooneyovým, za jejich lásku a podporu. Zvláštní poděkování pak patří mé sestřenci a partačce Loni Rooneyové, která je ochotná si se mnou povídat o sériových vraždách a je kdykoliv k dispozici pro konzultace španělštiny.

A závěrem díky dvěma nebojácným lidem, kteří mě musejí snášet ve dne v noci: můj drahý manžel Garrett, který si vždy ochotně vyslechne všechny moje příběhy, i když je už slyšel stokrát, a naše dcera Eleanor, která při mých propagačních akcích projevuje větší nadšení než většina devítiletých, které znám. Čestné uznání patří i našemu psovi Winstonovi, který mi sice vůbec nepomáhá s psaním, jelikož mi nejradši pořád sedí na klíně, ale srší dobrou náladou a poskytuje perfektní předlohu pro postavu baseta Bumpa.

Las Vegas, 1974

Camilla Floresová byla odjakživa ve špatný čas na špatném místě. Všechno to začalo dnem, kdy se narodila v Portoriku o šest týdnů dříve, než měla a než její matka stačila přeplout oceán a přistát u amerických břehů. Kdyby tehdy Cammie ještě pár dní vydržela, měla by dneska stejná práva jako všichni okolo a nikdo by na ni nezíral skrz prsty. Místo toho si ale musela osmnáct let počkat a zkusit štěstí v Americe na vlastní pěst. Její štěstí se ale od příjezdu do Las Vegas omezilo na omšelý byt se „zahrádkou“ a výhledem na pár vybledlých skal a otlučených hliníkových popelnic, zrezivělý elektrický sporák, který fungoval jen na jedné straně, a staré auto s rozbitým alternátorem. Na účtu měla všehovšudy dvaadvacet dolarů a oprava auta stála téměř sto. Tentokrát se na ni ale možná usmálo štěstí.

„Vážně jim nebude vadit, že tam půjdu místo tebe?“ zeptala se Angely, zatímco se soukala do těsné sukně zdobené zlatými třpytkami.

Na posteli na druhé straně pokoje se Angie na chvíli přestala třást a pohledem sjela Cammie od hlavy až k nohám na vysokých podpatcích. „Děláš si srandu? Podívej se na sebe. Tvůj zadek bych chtěla mít. Navíc si toho nejspíš ani nevšimnou. Víš, jak to je – jedna Mexičanka jako druhá.“

Cammie se vděčně podívala do velkého zrcadla a setkala se pohledem s Angie. Musela se pousmát. Ani zima a vysoká horečka nedokázaly její kamarádku připravit o kousavý smysl pro humor. Přestože se Cammie narodila v Portoriku a Angie v Kolumbii, ve Vegas je všichni měli za Mexičanky. Výjimkou nebyl ani Crocker, jejich slizký domácí, který je pod záminkou všelijakých domácích prací špehoval pokaždé, když se chtěly opalovat. Neustále si je navzájem pletl, ale bylo mu to jedno. „Jedna Mexičanka jako druhá,“ říkával.

Cammie si rozetřela podklad a oční stíny, jako by se jednalo o válečné zbarvení a ona se chystala do bitvy. Kombinace falešných řas, rudé tvářenky a výrazného účesu způsobila, že vypadala jako prvotřídní šlapka. Když si to uvědomila, v duchu poděkovala Bohu, že ji teď nevidí její matka. Nepoznala by ji. Nejspíše by ji nepoznaly ani její kamarádky z bistra u Howarda Johnsona, kde pracovala. O to ale koneckonců šlo. Dnes večer totiž neměla být Cammie. Bude Angie – a vydělá si tři sta dolarů.

Při té myšlence ji přepadl nával vzrušení. „Zopakuj mi to ještě naposled,“ promluvila k odrazu své kamarádky v zrcadle. Přitom pocítila, jak se jí chvějí ramena.

Angie si odkašlala. Její sípavý chrapták dělal Cammie starosti. Možná by něco z těch peněz, co si dneska vydělá, měla dát Angie na doktora. „Půjdeš do pokoje 611,“ řekla Angie ležící na hromadě polštářů. „Zaklepeš na dveře. Mark a ti ostatní už tam na tebe budou čekat. Už je po desáté, takže nejspíš budou pořádně připití. Prostě si pusť nějakou písničku a zatančí jim v prádle nebo se jim zavřít na klíně. Za to si rádi připlatí.“

Cammie na vteřinu zaváhala. „Ale to je všechno, že jo? Nemusím přitom být úplně nahá nebo třeba...“ ra-

ději to nedořekla a nechala tu nechutnou část viset ve vzduchu.

Angie zvedla hlavu. „To víš, že ne, Cammie! Proboha, co si o mě myslíš? Jsem tanečnice, ne šlapka. Maximálně tě plácnou po zadku. Mark ví, co si můžou dovolit. Už jsem to pro něj dělala mockrát.“

„Skvělý. Aspoň někdo bude vědět, co má dělat,“ zamumlala Cammie a zatahala si za krátkou sukni. Jako by na tom snad záleželo, když ji za chvíli stejně bude muset sundat.

„Pomalů bys měla jít.“

V tu chvíli se z venku ozvalo zatroubení, taxík byl tady. Cammie si otřela vlhké dlaně a ještě naposledy se zadívala do zrcadla. Pozvedla bradu a dodala si sebevědomí, které tak zoufale potřebovala. *To zvládneš, chica*, uklidnila se v duchu. Za dvě hodiny bude po všem a ona bude mít v kapse tři sta dolarů. „Dobře se vyspi,“ rozloučila se s Angie a přikryla ji dekou. Angie se v polospánku jen spokojeně zavrtěla.

Cammie nastoupila do čekajícího taxíku a poručila řidiči, aby ji odvezl k hotelu MGM Grand, novému klenotu zdobícímu hlavní bulvár v Las Vegas. Cammie se při pomýšlení na všechnen ten luxus trochu zvedl žaludek. Když se před deseti lety otevíral Caesars, zdálo se, že dalším nóbl hotelům ve městě odzvonilo. Nově otevřený MGM Grand se ale teď tyčil nad vším ostatním a se svými nechutně luxusními apartmány a pyramidovým vchodem v samém středu hlavního lasvegaského bulváru byl místem setkávání smetánky z celého světa. Když o chvíli později vstupovala do oslnivě přepychové haly, připadala si jako filmová hvězda. Křišťálové lustry visící ze stropů doplňovaly zářivě bílé sochy a celá sce-

nerie jí připadala téměř nereálná. Přisahalaby, že jsou ve vzduchu cítit peníze.

Když dorazila ke dveřím s číslem 611, odhodlaně se usmívala. „No konečně,“ prohodil muž, který jí otevřel dveře. Podle Angie měl Mark být asi padesátiletý bankéř s brýlemi a pivním pupkem, ale tohle byl někdo na první pohled mladší. Neznámý muž měl na sobě světle modrý oblek a zápěstí mu zdobily rolexky. „Pojď dál, zlato.“

Při pohledu na hladový výraz v jeho očích se její úsměv vytratil. Než se však stačila vzpamatovat, muž ji zatáhl přes práh dovnitř.

„Pánové,“ zvolal zpoza ní, „pojďme to rozjet!“

Cammie vzhledla a ztuhla. Naproti ní stálo šest mužů, každý jiný, ale všichni upírali oči jen na ni. Pokoj okolo vypadal přesně tak, jak si představovala. Podél oken visely bohatě zdobené závěsy, podlahu zakrýval hustý tkaný koberec a kolem stolů byly rozestavěné židle potažené plyšem. V pokoji stála velká televize a na nízkém konferenčním stolku se povalovaly prázdné láhve a zbytky krevetového koktejlu. „Nejste náhodou Mark?“ zeptala se jednoho z mužů, který stál nejbliž.

V tom na holých zádech ucítila něčí dotyk a leknutím povyskočila. „Mark tady není, zlato. Nechal nám tohle apartmá, abychom si užili. Můžeš mi říkat Rob.“

Z posměšných úšklebků ostatních Cammie okamžitě pochopila, že Rob není jeho skutečné jméno. Dokud ale slušně platili, bylo jí to jedno. „Já jsem Angie.“

„Fajn, Angie..., tak se předved!“

Muž přešel k drahému stereu, pustil nějakou muziku a Cammie se dala do práce. Začala se svíjet, vystavovat a svlékat. Vždy se přiblížila těsně na dotek, jen aby se

pak znovu rozplynula. Muži jásalí, sténali a lačně pokřikovali. Bylo jednoduché předstírat, že je někdo jiný, protože ani jeden z nich se jí nedíval do tváře. Pokud jí chtěli vypláznout tři sta babek za to, že na ně bude pár minut kroutit zadkem, proč ne? Tak lehce si tolik peněz v životě nevydělal.

Možná bych měla s Angie dělat na plný úvazek, pomyslela si, když se obratně vyhnula Robově šmátrající ruce.

Zatančila na tři písničky, celkem asi dvacet minut, přesně jak jí nakázala Angie. Když skončila, byla zpoceaná a nemohla popadnout dech, na sobě měla jen tanga a průhlednou podprsenku. „Díky,“ prohodila a natáhla se po sukni. „Bylo mi opravdovým potěšením, pánové, ale musím se s vámi rozloučit,“ dodala v naději, že jí rychle zaplatí. O tom, jak si říct o peníze, se Angie nezmínila.

Když spatřila Roba, jak vytahuje peněženku, ulevilo se jí. „Vyprovodím tě ven,“ zamumlal opile a mířil ke dveřím.

Cammie ho následovala, až se spolu ocitli sami ve výklenku chodby kousek ode dveří. Už jen pár metrů a bude po všem.

„Mark mi neřekl, že jsi tak krásná,“ vzdechl Rob a jemně se dotkl se hřbetem dlaně její tváře.

Cammie se přinutila neuhnout. „Díky. Už fakt musím jít...“

Rob se nejistě naklonil dopředu. „Ale no tak... kam spěcháš? Ještě chvílku zůstaň. Užijem si,“ vypustil s dechem nasáklým alkoholem.

„Nemůžu. Omlouvám se, ale...“

„Ale co?“ vydechl a natáhl se, aby ji zezadu objal. „Ty máš ten zadeček, hmm.“

Cammie se ho pokusila odstrčit stranou, ale on ji místo toho přitlačil ke zdi. „Robe,“ řekla a snažila se, aby to

neznělo zoufale. „Jsem v práci. Tancuju na čas, chápeš? Jestli se za chvíli neukážu, šéf mě bude hledat.“

„Jo? Ale jemu jde jen o peníze, nebo ne? Tak tady je máš!“ Z kapsy vytáhl ruličku peněz a vysypal jí je na hlavu. „Co si za to můžu koupit?“

Pak se k ní přitiskl a sáhl jí na ňadro.

„Přestaň!“ zakřičela Cammie v naději, že ji ostatní uslyší přes hudbu ozývající se z vedlejšího pokoje. „Nech mě jít!“

„Za minutku,“ zamumlal a začal jí sahat pod sukni. „Chci tě jen ochutnat, kotě, jen malinko.“

Cammie zavřela oči a křičela z plných plic: „Pomoc! Přestaň!“

„Drž hubu!“ Udeřil ji tak silně, až hlavou narazila do zdi. „Kdyby ses nebránila, už to máš za sebou.“ Cammie sebou trhla a znovu se rozkřičela, ale zdálo se, že její strach ho akorát vzrušuje. Začal se jí sápat po kalhotkách, ale i když prsty drtil její měkká stehna, Cammie se nepřestávala bránit. „Nemlať sebou, sakra!“

„Slez ze mě!“

Vtom uslyšela bušení. Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že to není uvnitř její hlavy. Někdo bušil na dveře. *Díkybohu*, oddechla si. Rob ji pustil a otřel si ústa rukávem. Jakmile otevřel dveře, okamžitě dovnitř vtrhl vysoký, na první pohled našťvaný muž. Ale nebyl našťvaný na ni. Stačil mu jediný pohled na její roztrhanou sukni a na slzy v očích, aby pochopil, co se stalo. Bez váhání popadl Roba pod krkem a přirazil ho ke dveřím skříně. „Co si sakra myslíš, že děláš?“

„N-nic,“ vykoktal ze sebe Rob.

„Jsi v pořádku, zlato?“ obrátil se na ni její zachránce s jižanským přízvukem.

„Nic mi není,“ odpověděla Cammie a sehnula se, aby posbírala peníze, které si vydělala a ještě něco navíc.

„Můžeme zavolat ochranku. Oni si to s ním už vyřídí.“

„Ne, to je dobrý, díky.“ Protáhla se kolem mužů, nohy se jí třásly. Když se konečně ocitla v bezpečí chodby, vydechla úlevou. „Chci se jen dostat domů.“

Její záchránce pustil Robův krk a prudce ho vrazil zpátky do hotelového pokoje. „Tentokrát máš štěstí. Příště si pro tebe přijdu s bouchačkou.“

Vydal se hotelovou chodbou za ní. Cammie, kterou až doteď svíral strach, se konečně uvolnila a mohla si ho lépe prohlédnout. Měl široká ramena a silné paže, napínající látku košile s vyhrnutými rukávy. V jeho modrých očích se zračily obavy. „Vážně ti nic není?“

Cammie pevně svírala kupu bankovek a zakroutila hlavou. „Jak jsi věděl, co se tam děje?“

„Slyšel jsem tě křičet,“ usmál se muž. „Můj pokoj je hned vedle. Nechceš na chvíli dovnitř, než se vzpamatuješ? Připadáš mi pořád trochu v šoku.“

„To nebude třeba. Raději bych měla...“

Muž zvedl dlaně na znamení kapitulace. „Neboj, nemusíš mít strach. Nic v tom není. Jen jsem ti chtěl nabídnout trochu vody.“

Cammie si přejela rukou po poraněném krku. Bolel ji, celé tělo ji bolelo.

„Mimochodem, jmenuju se Angus Markham,“ představil se muž. Tentokrát Cammie poznala, že mluví pravdu.

„Camilla,“ opáčila. „Cammie.“

„Rád tě poznávám, Cammie. Vážně si nedáš trochu vody?“

„Dala bych si cigaretu,“ vydechla.

Angus se pousmál. „Ty mám taky. Tak pojď.“

Takže se nechala zavést na další apartmá, které vypadalo jako zrcadlový obraz pokoje 611. Místo bylo úhledně uklizené a na koberci ležel jediný pár bot. Přišel jí na pomoc v ponožkách. „Co děláš tady ve městě?“ zeptala se automaticky. Byl to její pracovní návyk – dát se do řeči se zákazníky, zalíbit se jim a zasloužit si větší dýško.

„Jedna akce,“ odpověděl Angus zpoza baru.

Cammie přešla k oknu, kde částečně odhrnuté závěsy odhalovaly zářivá světla kasin pod nimi. Všechno to neustálé blikání bylo téměř hypnotické. Vtom na paži ucítila lehký dotyk. Když se otočila, spatřila Anguse držícího sklenici ledové vody a nezapálenou cigaretu. Počkal, až se napije, a podal jí cigaretu. „Jaká akce?“ chtěla vědět.

Angus se jen usmál a podal jí cigaretu. „Můžu?“ zeptal se a z kalhot vytáhl stříbrný zapalovač, který nejspíše stál tolik, co její týdenní nájem. Přikývla a zasunula si cigaretu mezi rty. Když se naklonil, ucítila vůni santalového dřeva.

„Určitě jsi odněkud z jihu,“ prohodila a vyfoukla kouř.

Angus si taky zapálil cigaretu a zastrčil zapalovač do kapsy. „Jsem z Virginie. A ty? Odkud původně pocházíš...? Ne, počkej, nech mě hádat.“ Se zájmem si ji začal prohlížet, zatímco Cammie čekala na nevyhnutelné zklamání v podobě Mexika. „Portoriko,“ rozhodl se nakonec a důrazně přikývl. „Mám pravdu?“

„Jo,“ přikývla potěšeně. „Jak to víš?“

„Vyznám se v lidech.“ Pak se k ní naklonil a spikleneckým hlasem dodal: „Navíc každý ví, že ty nejhezčí holky jsou z Portorika.“

„Ale přestaň,“ mávla rozpačitě rukou. Tentokrát to nemyslela vážně. Očima sjela k jeho levé ruce. Žádný snubní prsten a nehty vypadaly lépe než ty její. „Pořád jsi mi neřekl, co je to za akci.“

„Vybírám prostředky na kampaň,“ prohodil, když přešel zpět k baru a nalil si drink. „Stará nudná politika. Fakt nechceš něco silnějšího?“

Cammie pohlédla na draze vypadající křišťálovou sklenici s vodou ve své ruce. *Kéž bych takhle mohla pít pořádk.* „Možná jeden,“ řekla po chvíli. „Vodku s ledem, jestli máš.“

„Zlato, já tady mám snad všechno,“ odpověděl. Cammie se při zvuku jeho hlasu zachvěla. Když jí donesl novou sklenici, znovu se jí letmo dotkl – nic nevhodného, jen jemné setkání prstů. „Neposadíme se?“ zeptal se a ukázal na gauč.

Posadila se, ale jen na chvíli, říkala si. Mohla předstírat, že to byl její pokoj, že na sobě nemá levnou sukni a v kabelce svazek vlastním tělem vydělané hotovosti. Angus seděl na druhém konci pohovky, tělem se natočil k ní.

„Omlouvám se za toho neandrtálce vedle,“ dodal po chvíli.

Cammie zrudla. „Zapomeň na to. Co se stalo, stalo se.“ Nechtěla, aby si o ní myslel, že je nějaká šlapka. „Víš, já tohle obvykle nedělám. Dneska to bylo poprvé – musela jsem zaskočit za kamarádku. Je nemocná.“

„Možná bys té kamarádce měla říct, ať si najde bezpečnější práci... A co teda děláš?“

Cammie zaváhala, protože byla přesvědčená o tom, že v jeho očích nebude její skutečná práce vypadat o nic lépe. „Servírku.“ Přinutila se k úsměvu. „Můžu ti namíchat pořádný drink,“ ukázala na jeho sklenici. „Vážně, to je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat.“

„Díky, ale nemusíš,“ usmál se. „Zůstaň v klidu sedět a raději mi řekni, kde jsi přišla k takové výbavě.“

Podívala se na svou hrud, jeho pohled sledoval ten její.

„Myslím ten křik,“ vysvětlil se smíchem. „Nejspíš tě slyšeli až v Texasu.“

„Ach,“ vydechla a znovu se začervenala. „Takhle jsi to myslel. Víš, odjakživa jsem chtěla být zpěvačkou...“ Cammie se rozpovídala, po chvíli se dostala až ke svému dětství, životu na Floridě i k tomu, jak její matka zemřela na rakovinu vaječníků a jak se s její smrtí vypařily všechny naděje a sny. Angus ji ani jednou nepřerušil. Sledoval její tvář, ne prsa. Cítila, jak se přibližuje, až sama sebe spatřila v odrazu jeho nekonečně modrých očí. „Kdo jsi?“ zamumlala, když natáhla ruku, aby se dotkla jeho tváře.

„Jednoho dne budu vládnout světu,“ řekl Angus s upřeným pohledem. „Ale dneska jsem jenom tvůj.“

Později, když jí jeho velká ruka vklouzla pod sukni a sunula se okolo modřin až k místu, kde začínaly a končily její kalhotky, Cammie ho nezastavila. Jakýkoliv protest zemřel s jeho polibkem na jejích rtech. Takhle to pro ni bylo koneckonců jednodušší – uvěřit, že to celé byl její nápad.